

HİYERARŞİDE İLETİŞİM

YAZI: Ethem YILDIZ
ethemyildiz84@gmail.com

Hekimlik, iyi tanımlanmış bir kariyer rotası, ara durakları, eğitim süreçleri, hiyerarşisi ve geleneğiyle Türkiye'nin Batılılaşma macerasında ayrıcalıklı bir yere sahip. 19. yüzyılda laik eğitim kurumları, Batı tarzında eğitimleri ile günümüzün temellerini atarken, mensubu olmakla gurur duyduğumuz modern Tıbbiye'nin kuruluşu, 14 Mart 1827'de Şehzadebaşı'ndaki bir konakta, yeni tarzda oluşturulacak orduya askeri cerrah yetiştirmek üzere başlatılan eğitim olarak kabul ediliyor. Cumhuriyet sonrası yapılan reformlar ve hamlelerin de meyvesi olarak (halen bazı sorunları olsa da) günümüz Türkiye'sinin dünya ile yarışabildiği kulvarlardan belki de en önde gelenini oluşturuyor.

Modern ve Batılı karakterine rağmen mesleğimiz, askeri kökeninden aldığını düşündüğüm, kıdeme dayalı bir hiyerarşiyi de içinde barındırıyor. Cerrahi bölümlerde halen çok belirgin olan, bazen bir saat önce işe başlamış olmayı bile temel alabilen bu yaklaşım abi/abla gibi hitaplarda kendini pek belli etmese de bazen ürkütücü olabilen bir hayalet gibi aramızda dolaşiyor. Gecemizi gündüzümüze beraber geçirdiğimiz, bizden daha kıdemli meslektaşlarımıza, bazen hocalarımıza kullandığımız bu samimi hitap şekli, diğer beyaz yakalıların duyunca biraz yadırgadığı, başta benim de alışmakta güçlük çektiğim, fakat gitgide birbirimizle iletişim kurma biçimimizde samimi ve sıcak gelen bir alamet-i farika. Geçirilen uzun mesailerin, atlatılan zorlukların, aşılın krizlerin aramızdaki iletişimi yatılı okul ahbablığına benzer bir samimiyete çevirdiği zamanlar da az değil. Zor zamanların dostlukları nasıl kıymetli ise zor zamanların hatıraları da bir o kadar ayrıcalıklı olabiliyor.

Peki, mesleğin ağır yüklerini paylaşmaya, problemleri beraberce aşmaya aramızdaki diyalogun güzelliği yetebiliyor mu? Yoksa meslekte eski olanların o zamanlar sı-

kıntılar yaşamış olduğu gerçeği, yenilerin yaşayacakları zorlukları meşrulaştırmaya mı yarıyor? Geçmişte kalmış tatsız tecrübeleri ortak bilincin altına itmek, hatırlamamak ve o sorunları şimdi başkalarının lehine çözmeye çalışmamak o kişiyi daha güçlü ve daha erdemli mi yapıyor? Nöbetini tutmuş bilmem kaçınca saatinde hastanede çalışan bir asistan hekim, aynı dönemlerden daha önce geçmiş olanlar için ne anlama geliyor?

Atlatılan zorlukları daha sonra o yoldan geçecek olanlar için kolaylaştırmaya çalışmanın aslında harika bir tarafı olmalı. Geçmişte ayağımıza dolanan sorunları, güçlendirmiş bizden sonra gelenler için çözmeye çalışarak iç barışımıza katkıda bulunmuş olmaz mıyız? Şu bir türlü hallolmayan sorunları birlikte, kardeşçe ele alsak da biz geleceğe umutla bakarken, siz de gönül rahatlığıyla geçmişe baksanız olmaz mı?

Bunu en azından gelecekteki kendime söylüyorum:

“Hem de çok iyi olur...”